

KLIMA-, ENERGI- OG
BYGNINGSMINISTERIET

Klima-, energi- og bygningsministerens besvarelse af samrådsspørgsmål A om solceller i Folketingets Klima-, Energi og Bygningspolitiske Udvalg den 28. maj 2013

(det talte ord gælder)

28. maj 2013

Samrådsspørgsmål A

Vil ministeren forklare forløbet omkring ændringen af støtten til solceller i L 86 og L 199 som omtalt i Berlingske Tidende den 24. maj 2013?

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lars Christian Lilleholt (V) og Per Clausen (EL).

Ændringer i støtten til solceller

Jeg vil starte med at takke spørgerne for, at det så hurtigt er blevet muligt at redegøre for det forløb, som har ført til de ændringer, der blev gennemført lige før jul og de ændringer, som Folketinget behandler netop nu – det gælder både L 199 (begrænsning af støtten til store anlæg) og L 221 (lejerens mulighed for nettoafregning).

Jeg bestilte på baggrund af omtalte artikel i torsdags en redegørelse, som blev afsluttet i går og som er oversendt til udvalget her til morgen. Jeg vil henvise til redegørelsen i min tale.

Jeg har fuld forståelse for de frustrationer, der opstår i solcellebranchen som følge af de ændringer i lovgivningen, som er blevet og senere – forhåbentlig – bliver vedtaget.

Inden jeg redegør for forløbet vil jeg gerne gøre opmærksom på tre forhold, som sætter den overordnede ramme og som udgør de overordnede hensyn for sagen.

For det første er det vigtigt at huske på, at baggrunden for hele denne sag er at solceller er blevet billigere. Den teknologiske udvikling og et globalt marked har betydet, at mulighederne for at trække elektricitet ud af solens stråler er blevet markant forbedret.

For det andet er det vigtigt at huske på, at det ikke er et ønske fra regeringen at forbyde private eller virksomheder at sætte solceller op – små som store – forudsat naturligvis at bygningsreglement, planlovgivning etc er overholdt. Inden for rammerne af den relevante lovgivning kan man sætte alle de solceller op, man har lyst til.

For det tredje drejer sagen sig om, at danske skatteydere og elforbrugere betaler for den støtte, der gives til opsætning af solceller. Derfor har det været vigtigt at fastholde, at

formålet med solcelleindsatsen er at fremme de mindre anlæg, som etableres med det hovedformål at forsyne ejeren med strøm og ikke de store kommercielle anlæg.

Det fremgår således af solcelleaftalen af 15. november 2012, at hensigten med afregningsreglerne er at sikre ensartede økonomiske vilkår for anlæg, der kan nettoafregne og fælles anlæg.

Det er især dette tredje forhold, som har været drivkraften bag de ændringer, som alle partier bag solcelleaftalerne har været enige i.

Forløbet

Kombinationen af markant lavere priser på solceller, favorable afskrivningsregler ved køb af solcelleanlæg, håndværkerfradrag og en meget attraktiv årsnettoafregning for de mennesker, der var så heldige at bo i et parcelhus, satte som bekendt turbo på markedet i 2012.

Hvis ikke der skulle sendes en meget stor regning til danskerne, var der bred enighed blandt partierne om, at reglerne skulle ændres. Det blev vurderet, at den gamle ordning uændret kunne føre til en milliard regning for danskerne i 2020. Alle var derfor enige om behovet for en ændring.

Det skete i 2012 med vedtagelsen af L86 d. 19. december.

Intentionen med støtten til solcellerne var oprindeligt - og er fortsat - at solcellerne skal levere strøm og dække så meget af ejerens elforbrug som muligt. Den strøm, der ikke umiddelbart kan udnyttes bliver sendt ud på nettet. I den gamle ordning gøres regnebrættet op én gang om året. I den nye ordning for hver time.

Det afspejles også i, at den kWh, man bruger i husstanden med det samme, har en meget højere værdi (ca. 2,20 kr.) end den kWh, der sælges til nettet (1,30 kr.).

Tilbagebetalingstiden for et solcelleanlæg er derfor også kortere, jo mere man kan udnytte strømmen selv.

Det var således ikke intentionen at fremme en udbygning af store solcelleanlæg, der var lagt an til blot at producere strøm til nettet, fordi det vurderes dyrere end udbygning med VE med landvind. Intentionen var derimod at sikre ensartede vilkår for anlæg, der kan nettoafregne og fællesanlæg.

I forbindelse med drøftelserne om den nødvendige ændring blev ganske mange problemstillinger taget op, herunder om lejere ikke også burde have mulighed for at nettoafregne, om begrænsningen på 6 kW for de private anlæg var rimelig og hvordan ordningen understøtter elmarkedet. Ligesom det blev drøftet om ændringerne skulle gælde alle VE-teknologier eller kun solcellerne.

Og de store solcelleanlæg var også med i diskussionen.

Lad mig gøre specifikt rede for forløbet omkring ændringen af støtten til de store jordbaserede anlæg, som er selve samrådsspørgsmålet.

Her kan jeg indledningsvis oplyse, at konkrete oplysninger omkring hvem, der gjorde hvad hvornår fremgår af redegørelsen, som nu foreligger, og som er oversendt til udvalget.

Som det fremgår af redegørelsen, orienterede Energistyrelsen første gang departementet i november måned om, at en støtte på 130 øre/kWh kunne gøre det rentabelt at sætte store jordplacerede anlæg op, som blot skulle producere til nettet.

Der blev overvejet forskellige løsninger, herunder at begrænse støtten til anlæg op til

400 kW og evt. indføre en overgrænse for den samlede udbygning på f.eks. 25 MW pr. kvartal. Overvejelserne førte til den løsning, at grænsen på de 400 kW kom ind i solaftalen af 15. november og dermed i L86.

Med denne løsning lægges loft over de store kommercielle anlæg, fordi det ikke er intentionen bag ændringerne at fremme netop disse anlæg.

Redegørelsen viser, at diskussionen omkring 400 kW-grænsen er fokuseret på, om grænsen skal være gældende for de såkaldte 'fællesanlæg', dvs anlæg, hvor et antal forbrugere går sammen og opsætter et større anlæg, der modsvarer deres eget forbrug. Disse overvejelser fører til, at fællesanlæg fritages for 400 kW-grænsen.

L 86 blev fremsat d. 20. november 2012 og der blev stillet 47 spørgsmål til L 86. Hverken disse eller debatten i salen i forbindelse med behandlingen af forslaget drejer sig om, hvorvidt det er muligt at omgå 400 kW-reglen.

Som det videre fremgår af redegørelsen, blev Energistyrelsen i slutningen af november opmærksom på problemstillingen omkring udparcellering af anlæg og også de

vanskeligheder, der kan være ved at lovgive herom.

1. behandlingen

Det fremgår af materiale senere fra Energistyrelsen, som jeg modtager som forberedelse af 1. behandlingen af L 86 d. 29. november, at hvis man ønsker at forhindre etablering af store kommercielle anlæg på bar mark, er der flere alternativer udover den foreslåede 400 kW grænse:

1. Den midlertidigt forhøjede støtte kunne forbeholdes boliger og anden ikke erhvervsmæssigt benyttet bebyggelse.
2. Støtten kan differentieres så de jordbaserede anlæg får en lavere støtte.
3. Der kan indføres et fast loft over den årlige udbygning
4. Der kan gennemføres udbud af store solcelleanlæg på linje med havmølleparker.

Det er min opfattelse, at disse overvejelser har til formål at belyse, om der er andre relevante instrumenter end den foreslåede 400 kW grænse. Men indstillingen til mig er klart fortsat at fastholde 400 kW grænsen.

På den baggrund og som følge af de fortsatte juridiske og tekniske overvejelser sker der ingen ændringer af 400 kW grænsen i L 86, men Energistyrelsen foreslår – jævnfør redegørelsen - at udbygningen med store kommercielle anlæg følges nøje.

Lad mig konkret nævne den e-mail, der blev sendt fra en interesseorganisation til ministeriet og Energistyrelsen d. 13. december, hvori der peges på, at 400 kW grænsen kan omgås.

Som det fremgår af redegørelsen, er Energistyrelsen allerede opmærksom på problemstillingen, fordi styrelsen har været i kontakt med en projektudvikler, der påtænker at opføre et anlæg på 30 MW opdelt i anlæg på maksimalt 400 kW. Det er den samme aktør, der er tale om.

Det fremgår af redegørelsen, at Energistyrelsen på dette tidspunkt er klar over problemstillingen og i gang med at undersøge mulighederne for afgrænsningen, men at der ikke på dette tidspunkt er grundlag for at sige, at der er et problem i forhold til forslaget om 400 kW-grænsen i L 86. Det er vigtigt for mig at understrege, at mailen ikke deles med mig.

2. beh. 14/12 og 3. beh. 19/12

I forbindelse med 2. behandlingen d. 14. december er jeg på talerstolen, hvor jeg kommenterer det ændringsforslag, der indebærer at 400-kW grænsen for fællesanlæg ophæves.

Spørgsmålet om mulighederne for at omgå 400 kW-grænsen indgår ikke i debatten og indgår ikke i mit materiale.

Jeg føler mig overbevist om, at jeg hverken har misinformeret eller tilbageholdt oplysninger fra Folketinget om spørgsmålet om 400-kW-grænsen forud for de afsluttende behandlinger i tinget.

Problemstillingen nævnes i et bilag til en forelæggelse, jeg modtager den 9. december, men denne forelæggelse vedrører nogle andre problemstillinger, og i øvrigt indstilles det i bilaget, at 400 kW-grænsen fastholdes, og at udbygningen med store kommercielle anlæg følges nøje.

Og som redegørelsen viser, så var embedsmændene på dette tidspunkt ikke klar til at konkludere om de foreslåede regler var utilstrækkelige til at begrænse udbygningen med store anlæg, og der var heller ikke klarhed over, om at det i givet fald var et problem.

Efter vedtagelsen af L 86

Det er først i januar måned at jeg bliver orienteret om, at de juridiske og tekniske overvejelser fører til den konklusion, at 400 kW-grænsen ikke kan sikres overholdt med L 86, og at der er behov for en lovændring, såfremt en betydelig udbygning med sådanne industrielle anlæg ønskes begrænset.

Som det fremgår af redegørelsen er det først i januar, at Energistyrelsen på baggrund af den tekniske og juridiske vurdering af 400 kW-grænsen konkluderer, at 400 kW-grænsen kan omgås. Herefter lægges der pres på for at få ændringsforslaget fremmet for at få en hurtig afklaring.

Herefter udvikles forslaget, og det forhandles på plads internt i regeringen.

På den baggrund bliver det konkrete forslag udarbejdet og drøftet i forligskredsen d. 26. februar. Lovforslaget L 199 fremsættes d. 20. marts.

Henvendelsen fra Rasolar

I forløbet har også Energistyrelsen 3. december modtaget et brev fra et advokatfirma på vegne af en solcelleleverandør, som er den samme

som tidligere omtalt. I brevet ønskes en afklaring af, om et konkret anlæg bestående af flere anlæg på hver under 400 kW kan modtage den høje støtte som foreslået i L86.

Af redegørelsen fremgår det, at i den konkrete udformning, der foreslås af Rasolar, vil der være tale om ét stort anlæg, der ikke kan modtage den forhøjede afregning. Den tekniske og juridiske vurdering viser dog, at såfremt anlæggene tilsluttes elnettet enkeltvis vil de være at betragte som separate anlæg, der hver især skal vurderes i forhold til 400 kW-grænsen.

Redegørelsen viser med andre ord, at det ikke har været en enkel sag at afgøre, om der var et problem med mulig omgåelse af 400 kW-grænsen.

Jeg må sige, at det selvfølgelig ikke er tilfredsstillende at svaret først bliver sendt til advokaten i marts måned.

Jeg må samtidig også sige, at det har været meget klart – og med enighed hele bordet rundt i forligskredsen – at intentionen med 400 kW grænsen har været at begrænse udbygningen med store kommercielle anlæg.

Afslutning:

Lad mig her til sidst slå fast, at jeg føler mig helt sikker på, at jeg hverken har misinformeret eller tilbageholdt oplysninger fra Folketinget.

Hvis jeg havde vidst, at der var problemer, ville jeg naturligvis have orienteret herom. Jeg har en meget stor egeninteresse i at få størst mulig klarhed om reglerne.

Det var først i januar, at jeg fik forelagt såvel problem som løsningsmuligheder. Hvorefter jeg sammen med forligskredsen skred til handling.

Så kan man spørge, om ikke der gik for lang tid fra embedsværket blev klar over, at der var et potentielt problem, til jeg blev orienteret og en løsning blev fremlagt?

Her skal man huske på, at der var mange bolde i luften i disse uger, og at vi i forligskredsen havde vores politiske fokus på mange andre aspekter i vores aftale.

Det er også værd at bemærke, at den ene henvendelse, der har været, drejer sig om et konkret anlæg, der i første omgang *ikke* vurderes at kunne få den høje støtte.

Ikke desto mindre vil jeg gerne gøre det helt klart, at jeg finder det uheldigt, at

Energistyrelsen – på baggrund af en konkret henvendelse – ikke hurtigere når frem til, at der er et problem og et behov for at orientere mig herom.

Det er også uheldigt, at der ikke bliver fulgt op på mailen fra min afdelingschef. Det kan selvfølgelig ske, når man har travlt. Men samlet set er det ikke tilfredsstillende. Det har jeg orienteret mine embedsmænd om, og det forventer jeg derfor ikke vil gentage sig.